

2

„Leina!“ Otcov hlas znie stále naliehavo, ale z výkriku prešiel do šepotu. Vojaci sú dosť blízko na to, aby nás počuli. Dupot kopýt ich koní rozvibruje zem pod mojimi nohami. Je to zvuk, ktorý dokáže selencijských nevoľníkov prinútiť zutekať do akéhokoľvek úkrytu, ktorý nájdu – do domu, stodoly, lesa, balíka sena. Práve teraz ma však neovláda strach. Vibrácie vo mne vyvolávajú niečo silné. Som takmer... vzrušená? Nemôže to byť pravda, no napriek tomu kráčam vpred.

Mám pocit, akoby sa zastavil čas, ale ja pokračujem v chôdzi, aby som sa postavila pred svoju rodinu. Matka stíchne, keď s otvorenými ústami sleduje, ako kráčam vpred. Cítim strach, ktorý z nej sála, a zanecháva mi na jazyku hnilobnú pachuť. Kyslastú a presladenú, akoby som prehltla pokazené paradajky.

Otec a Seb prichádzajú ku mne a vyžarujú hnev, zmätok a strach. Hnev je pikantný, zmätok kovový. Bez toho, aby som sa otočila, mávnom rukou za sebou, čo je príkaz, aby všetci zastali.

Nepribližujte sa. Ublížite si.

Nemôžem tieto slová vysloviť nahlas. Uviazli mi v hlave.

Vojak, ktorý vedie skupinu – podľa insígnií kapitáns –, na mňa upiera pohľad, ale nie ako na hrozbu. Skôr ako na hmyz pod jeho topánkou.

V nejakej vzdialenej časti mysle viem, prečo na mňa tak pozerá. Som po mame. Som drobná. Seb by mi dokázal zápästie obopnúť rukou hneď dvakrát a ľahko mi ho zlomiť. Tmavé vlasy mám ostrihané nakrátko podľa selencijskej smútočnej tradície a tvár bezpochyby pokrytú špinou a potom. Mojou jedinou zbraňou je hrdzavá kosa s drevenou násadou.

No aj tak sa táto nová, divoká časť mojej mysle smeje z kapitána a jeho troch úbohých vojakov.

Kapitán ku mne priklusá, akoby ma chcel prejsť ťažkým konským telom a skoncovať so mnou. Z diaľky počujem Sebove kliatby. Jeho nohy dupú po zemi, keď sa rozbehne smerom ku mne. Postavím jednu nohu za seba a druhú pred seba a nájdem rovnováhu pohybom, ktorý je mi taký prirodzený ako dýchanie. Nikam nejdem, aj keď sa na mňa rúti ten prekliaty kôň. Zaženiem sa kosou zadnou rukou tak, že mi teraz visí nad hlavou.

V poslednej sekunde sa kôň zastaví a vzopne sa. Jeho kopytá sa mi obrúť o vlasy. Keď zviera klesne k zemi, moja čepeľ sa takmer dotkne jeho čela. Všetci dýchajú nepravidelne, dokonca aj tá obrovská bestia. Všetci okrem mňa.

Nikdy som nebola taká pokojná.

Seb stojí po mojej pravici, otec po ľavici. Matka je za mnou, dľaň má na mojom pleci a snaží sa, aby som stiahla ruku.

Seb zdvihne ruky do vzduchu, aby upútal pozornosť vojakov, ale kapitán sa naňho ani nepozrie. Neodtrhne odo mňa pohľad. Vztýči meč, zatiaľ čo dvaja lukostrelci za ním zdvihnú luky s nasadenými šípmi. „Mala by si pokľaknúť, dievča. Nevieš, aký trest ti hrozí za neúctu voči kráľovým vojakom?“

Matka znova plače a vzlyká. „Ona to tak nemyslela. Ona to...“

Bez povolenia s vojakmi nemôžeme hovoriť. Kapitán zdvihne ruku na znamenie a matka náhle zmĺkne, keď šíp preletí vzduchom a zapichne sa jej do čela.

+1 riadok

Nie! Bože, nie! Chcem padnúť na kolená, pritiahnuť si ju k sebe a prijať trest za to, čo som jej spôsobila. Namiesto toho mi však zrak zahalí červený závoj a tá bezútešná časť mňa je zrazu stlmená, akoby bola pod vodou.

Začnem mávať kosou, ktorá je teraz mojou predĺženou rukou. Stala sa mojou súčasťou, splynula so mnou vďaka teplu alebo niečomu inému. Niečomu magickému. Za pár sekúnd zosadím kapitána z koňa a krv mu tečie z rany na krku, zatiaľ čo na mňa hľadí s hrôzou v očiach.

Ozve sa rev. Otočím hlavu a zbadám, ako otec zaútočí na lukostrelca, ktorý zastrelil matku. Vojak mieri na mňa, ale pri neľudskom zvuku, ktorý vydá otec, sa otočí a vystrelí šíp smerom k nemu. Nasleduje ho druhý lukostrellec, ktorý reaguje na novú hrozbu. Ani on však otcovi nezabráni v tom, aby dobehol prvého vojaka a strhol ho zo sedla. Otec bodne ohromeného lukostrelca jedným z jeho vlastných šípov a potom padne na kolená s dvoma šípmi v hrudi. Jeho pád otrasie zemou pod mojimi nohami.

Smútok vo mne opäť narastá. Vlna žiaľu ma takmer celú pohltí, až kým jeden z vojakov nezamáva mohutným mečom, aby ma rozsekol na polovicu. Rýchlo sa uhnem a meč sekne do prázdna. Neprestávam sa hýbať a rytmus boja mi pulzuje v krvi. Švih, otočka, úskok. Seknem kosou do stredu šermiarovho hrudníka. Nie je dosť ostrá, aby preťala brnenie, ale sila môjho úderu ho zhodí zo sedla. V kakofónii kovu padá na zem.

Posledný lukostrellec na mňa zamieri a vystrelí. Šíp sa mi však podarí chytiť pár centimetrov od hrude. Otočím ho a jedným pohybom ho hodím späť na strelca. Letí vzduchom, akoby som ho vystrelila z luku, a zasiahne ho do oka, ktorým mieril. Padá z koňa s príšerným výkrikom.

Zostala som len ja a zrazený šermiar. Kone sa pred hrozbou rozutekali. Utiekli predom mnou.

Priblížim sa k vojakovi, v rukách držím kosu, z ktorej kvapká krv. Leží na chrbte, hľadí na mňa a snaží sa plaziť dozadu.

„M-m-m-milosrdenstvo,“ mrmle. „Milosrdenstvo, prosím...!“

Ja však v sebe nemám žiadne milosrdenstvo. Postavím sa mu jednou čižmou na hrud', pritlačím ho k zemi a zdvihnem kosu nad hlavu.

„Počkaj!“ Niekde v hlave viem, že ten hlas patrí Sebovi, ale teraz naňho nemám čas. Ešte som neskončila.

Seb ma roztrasenými rukami chyť za plece. „Leina, počkaj!“

Otočím sa k nemu a červený opar z môjho zraku sa začína rozptyľovať. Jeho oči sú zúfalé a behajú zo strany na stranu. Nasledujem jeho pohľad a hneď viem, že masaker na poli sa postupne pridá k mojim nekonečným nočným morám. Hnednúca čipka, ktorá sa zvíja smerom dovnútra. Oheň a spálené telo. Zúfalé výkriky, ktoré zostanú navždy nepovšimnuté. Kosti hnijúce v zemi. Tma, ktorá drví.

A teraz aj krv, ktorá vsakuje do pôdy.

Kosa sa mi trasie v rukách a moje ústa sa snažia vysloviť slová. *Čo som to urobila?*

Vojak pod mojou čižmou ma chyť za nohu a snaží sa ju otočiť.

Kopnem ho do tváre a z nosa mu vytryskne krv. Pod všetkou tou červeňou je muž desivo bledý. Chystám sa dokončiť dielo kosou, keď začne s vyvalenými očami koktať.

„N-n-n-nemožné. To nie je možné.“

Spustím kosu, až sa pomaly dotkne jeho hrdla. Teraz už nemúsim bojovať so Sebo. Pustí moje plece a postaví sa vedľa mňa.

„Čo nie je možné?“ Zvuk môjho hlasu ma zaskočí. Počujem v ňom príkaz, ktorý tam nikdy predtým nebol.

Muž krúti hlavou a mrmle, zatiaľ čo na mňa civie ako na monštrum.

Nie som si istá, čo mám robiť. Boj bol pre mňa prirodzený ako dýchanie. Ale teraz? Čo mám robiť? Mučiť ho? Potrebujem, aby prehovoril. Možno vie, čo sa so mnou deje. Určite má lepší prehľad než ja.

Seb preberá iniciatívu a kopne muža do boku. Vojak vydá *uf*, ale moja čižma ho drží na mieste.